

Клешо лениво седна на мѣстото си, но бѣлото на очитѣ му стрелна ученичката и всички разбраха, че отмъщението нѣма да закѣснѣе.

Нѣколко дни следъ това шарената торбичка на Каменъ лежеше на чина, и ржката на Клешо я грабна. Отъ торбичката падаха книги, едно парче хлѣбъ и, за очудване на всички, нѣколко глави кромидъ лукъ се търкулнаха между чиноветѣ. Каменъ въ това време не бѣше въ класа, и ученицитѣ се спустнаха да събиратъ лука. Почнаха да се боричкатъ между чиноветѣ, но Клешо събра лука въ рже и зачака. Каменъ се върна отъ двора и седна на мѣстото си. Изведнѣжъ Клешо се изправи предъ него. Другитѣ скочиха върху чиноветѣ и очакваха др видятъ, какво ще стане.

Клешо вдигна високо въ ржката си лука и запита селянчето:

— Ти свиня ли си, нане?

— Защо да съмъ свиня?

— А защо носишъ лукъ?

Каменъ почувствува, че погледитѣ на ученицитѣ сж насочени къмъ него, и лицето му пламна отъ срамъ. После, като погледна съ тѣжнитѣ си очи, прошепна:

— Съ тоя лукъ обѣдвамъ.

Клешо за мигъ се смути. Другитѣ се спогледаха, и очитѣ имъ почнаха да плуватъ въ тѣга. Това непознато селянче, което отговаряше отлично на въпроситѣ на учителитѣ и изминаваше толкова пѣтъ, за да дойде въ училището, било толкова бедно, че обѣждало само хлѣбъ и лукъ. Всички се готвѣха да седнатъ на мѣстата си и сякашъ мълчаливо си обещаваха, никога вече да не обиждатъ своя съученикъ. Но въ сжщото време, когато Клешо се приготви за нови оскърбления надъ Камена, ученичката Катя приближи до тѣхъ и, като погледна усмихната селянчето, запита високо предъ всички:

— Мога ли да те помоля за нѣщо?